

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind III Syv teaterår 1849-56

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr03-shoot-idm139891011877200/facsimile.pdf> (tilgået 17. oktober 2021)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

lade alle personerne i stykket så godt som hele første akt udtale sig om den vægelsindedes besynderlige karakter. Publikum er da forberedt og længes nu formeligt efter selv at se og dømme. Endelig kommer hun og slutter med en lille karakteristisk scene i første akt.

Førend hun træder ind, spørger Henrich Pernille:

»Er madammen klædt, Pernille?«

Pernille.

»Ligesom hun skulle gå til bryllup.«

Henrich.

»Da hun skikkede mig i byen efter dette brød, var hun så skidsom som et svin. Må ske hendes artige sjæl nu spiller mester.«

Efter at nu Henrich og Pernille har fortsat deres ræsonneren i en række replikker, træder Lucretia ind. Hun kommer altså glad og fornøjet, hun er jo klædt »som hun skulle gå til bryllup«. Hendes første replik er:

»Henrich! hent mig en portechaise. Jeg vil ud.«

Henrich.

»Vil madamen lade sig bære udi dette dejlige vejr?«

Her forandres mimikken, thi en slig ræsonneren af tjeneren synes madammen ingenlunde om, og smilet forvandler sig til vrede, idet hun siger befallende:

»Ingen ræsonnemens. Gør, som jeg siger.«

Dette lille tilløb til vrede går imidlertid straks over, idet hun med minespillet giver tilkende, hvor glad hun er over at være så dejlig pyntet, og betragter sig selv med velbehag. Hun siger nu atter venligt til Henrich:

»Gak ind og pynt dig noget, du skal ud med mig.«

Pernille.

»Hun vil da gå ud madam?«

Lucretia svarer i en henrykt, sværmerisk tone:

»Ja Pernille! Jeg må endelig ud.«

Pernille.

»Ha, ha, ha!«

Atter forandres mimikken. Denne latter af Pernille danner overgangen hos Lucretia, der føler sig fornærmet herover og siger vredt:

»Hvad vil den latter betyde?«